

חק לישראל – פרשת מצורע יום ו'

הָעֶרֶב וְהַנּוֹשָׂא אוֹתָם יִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב: (י) וְכָל דֹּיִקְרָב כָּל דֵּי יְהִי תַחְתּוֹהֵי יְהִי מִסָּאָב עַד רַמְשָׂא וְדִיטוֹל יִתְהוֹן יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהֵי וְיִסְחִי בְּמֵיא וְיְהִי מִסָּאָב עַד רַמְשָׂא:

(יא) וְכָל אֲשֶׁר יִגַּע בּוֹ הַזָּב וַיִּדְּיוֹ לֹא שָׁטַף בַּמַּיִם וְכִבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב: (יא) וְכָל אֲשֶׁר יִגַּע בּוֹ הַזָּב וַיִּדְּיוֹ לֹא שָׁטַף בַּמַּיִם וְכִבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב: (יא) וְכָל דֵּי יִקְרַב בֵּיהּ דּוֹבְנָא וַיִּדּוּהֵי לֹא שָׁטַף בַּמַּיִם וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹהֵי וְיִסְחִי בְּמֵיא וְיְהִי מִסָּאָב עַד רַמְשָׂא:

(יב) וְכָלִי חֲרַשׁ אֲשֶׁר יִגַּע בּוֹ הַזָּב יִשְׁבֵּר וְכָל כְּלֵי עֵץ יִשְׁטַף בַּמַּיִם: (יב) וְכָלִי חֲרַשׁ אֲשֶׁר יִגַּע בּוֹ הַזָּב יִשְׁבֵּר וְכָל כְּלֵי עֵץ יִשְׁטַף בַּמַּיִם: (יב) וּמֵאן דְּחִסַּף דֵּי יִקְרַב בֵּיהּ דּוֹבְנָא יִתְבַּר וְכָל מֵאן דְּאָע יִשְׁתַּטַּף בְּמֵיא:

(יג) וְכִי יִטְהַר הַזָּב מִזּוּבּוֹ וְסָפַר לוֹ שִׁבְעַת יָמִים לְטַהָרְתּוֹ וְכִבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם חַיִּים וְטָהַר: (יג) וְכִי יִטְהַר הַזָּב מִזּוּבּוֹ וְסָפַר לוֹ שִׁבְעַת יָמִים לְטַהָרְתּוֹ וְכִבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם חַיִּים וְטָהַר: (יג) וְאֲרִי יִדְכִי דּוֹבְנָא מִדּוֹבְיָהּ וְיִמְנִי לִיהּ שִׁבְעַת יוֹמִין לְדַכּוּתִיהּ וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹהֵי וְיִסְחִי בְּשָׂרִיהּ בְּמֵי מַבּוּעַ וְיִדְכִי:

(יד) וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִקַּח לוֹ שְׁתֵּי תָרִים אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה וּבָא לִפְנֵי יְהוָה אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּנְתַנֵּם אֶל הַכֹּהֵן: (יד) וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִקַּח לוֹ שְׁתֵּי תָרִים אוֹ שְׁנֵי בָנֵי יוֹנָה וּבָא לִפְנֵי יְהוָה אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּנְתַנֵּם אֶל הַכֹּהֵן: (יד) וּבַיּוֹמָא תְּמִינָאָה יִסֵּב לִיהּ תַרְתִּין שְׁפָנִינִין אוֹ תְרִין בָּנֵי יוֹנָה וְיִיָּתִי לְקָדָם וְיִ לְתַרְע מִשְׁפּוֹ זְמַנָּא וְיִתְנַגְנוּן לְכַהֲנָא:

(טו) וְעָשָׂה אֹתָם הַכֹּהֵן אֶחָד חֲטָאת וְהָאֶחָד עֹלָה וְכִפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה מִזּוּבּוֹ: (טו) וְעָשָׂה אֹתָם הַכֹּהֵן אֶחָד חֲטָאת וְהָאֶחָד עֹלָה וְכִפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה מִזּוּבּוֹ: (טו) וְיַעֲבֹד יִתְהוֹן כַּהֲנָא חַד חֲטָאתָא וְחַד עֹלָתָא וְיִכַּפֵּר עֲלוֹהֵי כַּהֲנָא קָדָם וְיִ מִדּוֹבְיָהּ:

(טז) וְאִישׁ כִּי תִצֵּא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַּת זָרַע וְרַחֵץ בַּמַּיִם אֵת כָּל בְּשָׂרוֹ וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב: (טז) וְאִישׁ כִּי תִצֵּא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַּת זָרַע וְרַחֵץ בַּמַּיִם אֵת כָּל בְּשָׂרוֹ וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב: (טז) וְגַבְרִי אֲרִי תַפּוּק מִנִּיהּ שִׁכְבַּת זָרַע וְיִסְחִי בְּמֵיא יֵת כָּל בְּשָׂרִיהּ וְיְהִי מִסָּאָב עַד רַמְשָׂא:

(יז) וְכָל בְּגָד וְכָל עוֹר אֲשֶׁר יִהְיֶה עָלָיו שִׁכְבַּת זָרַע וְכִבֵּס בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב: (יז) וְכָל בְּגָד וְכָל עוֹר אֲשֶׁר יִהְיֶה עָלָיו שִׁכְבַּת זָרַע וְכִבֵּס בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב: (יז) וְכָל לְבוּשׁ וְכָל מִשְׁךְ דֵּי יְהִי עֲלוֹהֵי שִׁכְבַּת זָרַע וְיִצְטַבַּע בְּמֵיא וְיְהִי מִסָּאָב עַד רַמְשָׂא:

(יח) וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אִישׁ אֹתָהּ שִׁכְבַּת זָרַע וְרַחֲצוּ בַּמַּיִם וְטָמְאוּ עַד הָעֶרֶב: (יח) וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אִישׁ אֹתָהּ שִׁכְבַּת זָרַע וְרַחֲצוּ בַּמַּיִם וְטָמְאוּ עַד הָעֶרֶב: (יח) וְאִתְתָּא דֵּי יִשְׁכּוּב גַּבְרִי יִתַּה שִׁכְבַּת זָרַע וְיִסְחִי בְּמֵיא וְיִסָּאָבוּ עַד רַמְשָׂא:

(יט) וְאִשָּׁה כִּי תִהְיֶה זָבָה דָּם יִהְיֶה זָבָה בְּבִשְׂרָהּ שִׁבְעַת יָמִים תִּהְיֶה בְּגִדְתָּהּ וְכָל הַנִּגָּע בָּהּ יִטָּמֵא עַד הָעֶרֶב: (יט) וְאִשָּׁה כִּי תִהְיֶה זָבָה דָּם יִהְיֶה זָבָה בְּבִשְׂרָהּ שִׁבְעַת יָמִים תִּהְיֶה בְּגִדְתָּהּ וְכָל הַנִּגָּע בָּהּ יִטָּמֵא עַד הָעֶרֶב: (יט) וְאִתְתָּא אֲרִי תַחֵי דִּיבָא דָּם יְהִי דּוֹבָהּ בְּבִשְׂרָהּ שִׁבְעָא יוֹמִין תַּחֵי בְּרִיחוּקָהּ וְכָל דֹּיִקְרָב בָּהּ יְהִי מִסָּאָב עַד רַמְשָׂא:

(כ) וְכָל אֲשֶׁר תִּשְׁכַּב עָלָיו בְּגִדְתָּהּ יִטָּמֵא וְכָל אֲשֶׁר תִּשָּׁב עָלָיו יִטָּמֵא: (כ) וְכָל אֲשֶׁר תִּשְׁכַּב עָלָיו בְּגִדְתָּהּ יִטָּמֵא וְכָל אֲשֶׁר תִּשָּׁב עָלָיו יִטָּמֵא: (כ) וְכָל דֵּי תִשְׁכּוּב עֲלוֹהֵי בְּרִיחוּקָהּ יְהִי מִסָּאָב וְכָל דֵּי תִיָּתֵב עֲלוֹהֵי יְהִי מִסָּאָב:

(כא) וְכָל הַנִּגָּע בְּמִשְׁכַּבָּהּ יִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב: (כא) וְכָל הַנִּגָּע בְּמִשְׁכַּבָּהּ יִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב: (כא) וְכָל דֹּיִקְרָב בְּמִשְׁכַּבָּהּ יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהֵי וְיִסְחִי בְּמֵיא וְיְהִי מִסָּאָב עַד רַמְשָׂא:

חק לישראל – פרשת מצורע יום ו'

(כב) וְכָל הַנִּגְעַע בְּכָל כְּלֵי אֲשֶׁר תִּשָּׁב עֲלָיו יִכַּבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב: (כב) וְכָל הַנִּגְעַע בְּכָל כְּלֵי אֲשֶׁר תִּשָּׁב עֲלָיו יִכַּבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב: (כב) וְכָל דִּיקָרֵב בְּכָל מָנָא דִּי תִיתַב עֲלוּהִי יִצְפַּע לְבוּשׁוּהִי וְיִסְחִי בְּמֵיָא וְיִהִי מְסָאָב עַד רַמְשָׂא:

(כג) וְאִם עַל הַמְשֻׁפָּב הוּא אִו עַל הַכְּלֵי אֲשֶׁר הוּא יִשְׁבֵּת עֲלָיו בְּנִגְעוֹ בּוּ יִטְמָא עַד הָעֶרֶב: (כג) וְאִם עַל הַמְשֻׁפָּב הוּא אִו עַל הַכְּלֵי אֲשֶׁר הוּא יִשְׁבֵּת עֲלָיו בְּנִגְעוֹ בּוּ יִטְמָא עַד הָעֶרֶב: (כג) וְאִם עַל מְשֻׁפָּב הוּא אִו עַל מָנָא דִּי הוּא יִתְבָּא עֲלוּהִי בְּמַקְרְבֵיהּ בֵּיהּ יְהִי מְסָאָב עַד רַמְשָׂא

(כד) וְאִם שָׁכַב יִשְׁכַּב אִישׁ אִתָּהּ וְתִהִי נִדְתָּה עֲלָיו וְטָמֵא שְׁבַעַת יָמִים וְכָל הַמְשֻׁפָּב אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עֲלָיו יִטְמָא: (כד) וְאִם שָׁכַב יִשְׁכַּב אִישׁ אִתָּהּ וְתִהִי נִדְתָּה עֲלָיו וְטָמֵא שְׁבַעַת יָמִים וְכָל הַמְשֻׁפָּב אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עֲלָיו יִטְמָא: (כד) וְאִם מְשֻׁפָּב יִשְׁכַּב גְּבַר יְתָה וְתִהִי רַחוּקָה עֲלוּהִי וְיִהִי מְסָאָב שְׁבַעַת יוֹמִין וְכָל מְשֻׁפָּב דִּי יִשְׁכַּב עֲלוּהִי יְהִי מְסָאָב:

(כה) וְאִשָּׁה כִּי יִזוּב זוֹב דְּמָה יָמִים רַבִּים בְּלֹא עֵת נִדְתָּה אִו כִּי תִזוּב עַל נִדְתָּה כָּל יָמֵי זוֹב טְמֵאתָה כִּימֵי נִדְתָּה תִּהְיֶה טְמֵאתָה הוּא: (כה) וְאִשָּׁה כִּי יִזוּב זוֹב דְּמָה יָמִים רַבִּים בְּלֹא עֵת נִדְתָּה אִו כִּי תִזוּב עַל נִדְתָּה תִּהְיֶה טְמֵאתָה הוּא: (כה) וְאִתָּתָא אַרְי יְדוּב דוּב דְּמָה יוֹמִין סְגִיאִין בְּלֹא עֵדוֹן רַחוּקָה אִו אַרְי תְּדוּב עַל רַחוּקָה כָּל יוֹמֵי דוּב סוּבְתָה כִּיּוֹמֵיהּ רַחוּקָה תִּהִי מְסָאָבָא הִיא:

(כו) כָּל הַמְשֻׁפָּב אֲשֶׁר תִּשְׁכַּב עֲלָיו כָּל יָמֵי זוּבָהּ כְּמִשְׁכַּב נִדְתָּה יִהְיֶה לָּהּ וְכָל הַכְּלֵי אֲשֶׁר תִּשָּׁב עֲלָיו טָמֵא יִהְיֶה כְּטִמְאֵת נִדְתָּה: (כו) כָּל הַמְשֻׁפָּב אֲשֶׁר תִּשְׁכַּב עֲלָיו כָּל יָמֵי זוּבָהּ כְּמִשְׁכַּב נִדְתָּה יִהְיֶה לָּהּ וְכָל הַכְּלֵי אֲשֶׁר תִּשָּׁב עֲלָיו טָמֵא יִהְיֶה כְּטִמְאֵת נִדְתָּה: (כו) כָּל מְשֻׁפָּב דִּי תִשְׁכַּב עֲלוּהִי כָּל יוֹמֵי דוּבָהּ כְּמִשְׁכַּב רַחוּקָה יְהִי לָהּ וְכָל מָנָא דִּי תִיתַב עֲלוּהִי מְסָאָב יְהִי כְּסוּאָבֵת רַחוּקָה:

(כז) וְכָל הַנּוֹגֵעַ בָּם יִטְמָא וְכַבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב: (כז) וְכָל הַנּוֹגֵעַ בָּם יִטְמָא וְכַבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב: (כז) וְכָל דִּיקָרֵב בְּהוֹן יְהִי מְסָאָב וְיִצְפַּע לְבוּשׁוּהִי וְיִסְחִי בְּמֵיָא וְיִהִי מְסָאָב עַד רַמְשָׂא:

(כח) וְאִם טְהָרָה מִזוּבָהּ וְסִפְרָה לָּהּ שְׁבַעַת יָמִים וְאַחַר תִּטְהַר: (כח) וְאִם טְהָרָה מִזוּבָהּ וְסִפְרָה לָּהּ שְׁבַעַת יָמִים וְאַחַר תִּטְהַר: (כח) וְאִם דְּכִיָּאת מִדוּבָהּ וְתִמְנִי לָהּ שְׁבַעַת יוֹמִין וְקִתַּר כּוֹ תִרְפִּי:

(כט) וּבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי תִקַּח לָּהּ שְׁתֵּי תָרִים אִו שְׁנַי בְּנֵי יוֹנָה וְהִבִּיאָה אוֹתָם אֶל הַכֹּהֵן אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: (כט) וּבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי תִקַּח לָּהּ שְׁתֵּי תָרִים אִו שְׁנַי בְּנֵי יוֹנָה וְהִבִּיאָה אוֹתָם אֶל הַכֹּהֵן אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: (כט) וּבִיּוֹמָא תְּמִינָאָה תִּשְׁכַּב לָהּ תִּרְתִּין שְׁפִינִין אִו תִּרְי בְּנֵי יוֹנָה וְתִתִּי יְתִהוֹן לְוֹת כְּהֵנָא לְתַרְעֵ מִשְׁכַּן זְמָנָא:

(ל) וְעָשָׂה חִבְהוֹן אֶת הָאֶחָד חֲטָאת וְאֶת הָאֶחָד עֹלָה וְכִפֹּר עֲלֶיהָ הַכֹּהֵן לְפָנֵי יְהוָה מִזוּב טְמֵאתָה: (ל) וְעָשָׂה חִבְהוֹן אֶת הָאֶחָד חֲטָאת וְאֶת הָאֶחָד עֹלָה וְכִפֹּר עֲלֶיהָ הַכֹּהֵן לְפָנֵי יְהוָה מִזוּב טְמֵאתָה: (ל) וְיַעֲבֵד כְּהֵנָא יְת חַד חֲטָאתָא וְיְת חַד עֹלָתָא וְיִכְפֹּר עֲלָה כְּהֵנָא קָדָם יְיָ מִדוּב סוּבְתָה:

(לא) וְהִזְרַתְּם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִטְמֵאתָם וְלֹא יָמִתּוּ בְּטְמֵאתָם בְּטְמֵאָם אֶת מִשְׁכַּנִּי אֲשֶׁר בְּתוֹכְכֶם: (לא) וְהִזְרַתְּם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִטְמֵאתָם וְלֹא יָמִתּוּ בְּטְמֵאתָם בְּטְמֵאָם אֶת מִשְׁכַּנִּי אֲשֶׁר בְּתוֹכְכֶם: (לא) וְתִפְרָשׁוּן יְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִסוּאָבְתָהוֹן וְלֹא יָמִיתוּן בְּסוּאָבְתָהוֹן בְּסָאָבְהוֹן יְת מִשְׁכַּנִּי דִּי בִּינִיהוֹן:

חק לישראל – פרשת מצורע יום ו'

(לב) זאת תִּזְכֹּר הַיּוֹם וְאַשֶׁר תִּצְאָה מִמִּצְרָיִם שְׁכַבְתָּ זָרַע לְטִמְאָה בָּהּ: (לג) זאת תִּזְכֹּר הַיּוֹם וְאַשֶׁר תִּצְאָה מִמִּצְרָיִם שְׁכַבְתָּ זָרַע לְטִמְאָה בָּהּ: (לד) דָּא אֲוִרִיתָא דְדִּוּבְנָא וְדִי תְּפִיק מִנִּיהּ שְׁכַבְתָּ זָרַע לְאִסְתָּאבָא בָּהּ:

(לג) וְהִדְוָה בְּנִדְוָתָהּ וְהִזְבֵּן אֶת זֹבֹו לְזָכֹר וְלִנְקָבָהּ וְלֵאשִׁי אֶשֶׁר יִשְׁכַּב עִם טִמְאָהּ: (לד) וְהִדְוָה בְּנִדְוָתָהּ וְהִזְבֵּן אֶת זֹבֹו לְזָכֹר וְלִנְקָבָהּ וְלֵאשִׁי אֶשֶׁר יִשְׁכַּב עִם טִמְאָהּ: (לה) וְלִדְסוּבָתָהּ בְּרִיחוּקָהּ וְלִדְדָאִיב יַת דִּוּבִיָּה לְדָכֹר וְלִנְקָבָא וְלִגְבֵּר דִּי יִשְׁפֹּיב עִם מְסָאָבָא:

רש"י

שאינו משכב אינו אלא ולד הטומאה ואינו מטמא אלא אוכלין ומשקין:

(ו) והישב על הכלי – (ת"כ) אפילו לא נגע אפי' עשרה כלים זה על זה כולן מטמאין משום מושב וכן במשכב:

(ח) וכי ירק הזב בטהור – (ת"כ גדה נה) ונגע בו או נשאו שהרוק מטמא במשא:

(ט) וכל המרכב – אע"פ שלא ישב עליו כגון התפוס של סרגא שקורין ארלו"ן טמא משום מרכב והאוכף שקורין אליו"ש טמא טומאת מושב:

(י) וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו – (ת"כ) של זב צא ולימד על המרכב שיהא הנוגע בו טמא ואין טעון כבוס בגדים והוא חומר במשכב מצמרכב: והנושא אותם – כל האמור בענין הזב זב ורוקו ושכבת זרעו ומימי רגליו והמשכב והמרכב משאן מטמא אדם לטמא בגדים:

(יא) וידיו לא שטף במים – צעוד שלא טבל מטומאתו ואפילו פסק מזובו וספר שבעה ומחוסר טבילה מטמא בכל טומאותיו וזה שהוליא הכתוב טבילת גופו של זב בלשון שטיפת ידים ללמדך שאין בית הסתרים טעון ביאת מים אלא אבר הגלוי כמו הידים (ת"כ גדה סו):

(יב) וכלי חרש אשר יגע בו הזב – יכול אפי' נגע בו מאחוריו וכו' כדאי' בת"כ עד איזהו מגעו שהוא ככולו הוא אומר זה היסטו:

(יג) וכי יטהר – כשיפסקו: שבעת ימים לטהרתו – שבעת ימים טהורים מטומאת זיבה שלא יראה זב וכו'ן רלופין (גדה סח):

(נז) להורות ציוס וגו'. איזה יום מטהרו ואיזה יום מטמאו:

(ז) כי יהיה זב – יכול זב מ"מ יהא טמא ת"ל מבשרו ולא כל בשרו (ת"כ גדה מג) אחר שחלק הכתוב בין בשר לבשר זכיתי לדין טמא בזב וטמא בזבה מה זבה ממקום שהיא מטמאה טומאה קלה נדה מטמאה טומאה חמורה זיבה אף הזב ממקום שמטמא טומאה קלה קרי מטמא טומאה חמורה זיבה: זב טמא – (ת"כ) למד על הטפה שהיא מטמאה (גדה נה). זב דומה למי צלק של שעורין ודחוי ודומה לזבן בינה המזרת שכבת זרע קשור לזבן שאינה מזרת:

(ג) רר – לשון ריר שזב את בשרו: את זבו – כמו ריר שיוצא לזב: או החתים – שיוצא עב וסותם את פי האמה ונסתם בשרו מטפת זבו זה פשוטו ומדרשו (גדה מג) מנה הכתוב הראשון ראיות שהים וקראו טמא שנא' זב מבשרו זבו טמא הוא ומנה הכ' השני ראיות שלש וקראו טמא שני' טומאתו בזבו רר בשרו את זבו או החתים בשרו מזובו טומאתו היא הא כיצד שהים לטומאה והשלישית מזקיקתו לקרבן:

(ד) כל המשכב – הראוי למשכב יכול אפי' מיוחד למלאכה אחרת ת"ל אשר ישכב אשר שכב לא נאמר אלא אשר ישכב המיוחד תמיד לכך יצא זה שאומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו: אשר ישב – ישב לא נאמר אלא אשר ישב עליו הזב במיוחד תמיד לכך:

(ה) ואיש אשר יגע במשכבו – לימד על המשכב שחומר מן המגע שזה נעשה אב הטומאה לטמא אדם לטמא בגדים והמגע

חק לישראל – פרשת מצורע יום ז'

שבעת ימים ומה ת"ל ותהי נדחה עליו מה
היא מטמאה אדם וכלי חרס אף הוא מטמא
אדם וכלי חרס:

(כה) ימים רבים – שלשה ימים: בלא עת
נדחה – אחר שילאו שבעת ימי נדחה: או כי
חזוב – את ג' הימים הללו: על נדחה – (נדה
עג) מופלג מנדחה יום א' זו היא זבה
ומשפטה חרוץ בפרשה זו ולא כדת הנדה שזו
טעונה ספירת ז' נקיים וקרבן והנדה אינה
טעונה ספירת ז' נקיים אלא שבעת ימים
תהיה בנדחה בין רואה בין שאינה רואה
ודרשו בפרשה זו י"א יום שבין סוף נדה
לתחלת נדה שכל שלשה רזופין שתראה בראש
עשר יום הללו תהא זבה:

(לד) והזרתם – אין נזירה אלא פרישה וכן
(ישעיה א) נזורו אחר וכן (בראשית מח) נזיר
אחיו: ולא ימתו בטמאתם – הרי הכרת של
מטמא מקדש קרוי מיתה:

(לז) זאת תורת הזב – בעל ראייה אחת ומהו
תורתו: ואשר תלך ממנו שכבת זרע – הרי
הוא כבעל קרי טמא טומאת ערב:
(לג) והזב את זבבו. בעל שתי ראיות ובעל
שלש ראיות שתורתן מפורשת למעלה:

(יח) ורחלו במים – גזירת מלך היא שתטמא
האשה בזיאה ואין הטעם משום נוגע בשכבת
זרע שהרי מגע בית הסתרים היא:

(יט) כי תהיה זבה – (ת"כ) יכול מאחד מכל
איזריה ת"ל (ויקרא כ) והיא גלתה את מקור
דמיה אין דם מטמא אלא הבא מן המקור
(נדה יז): דם יהיה זובה בצפרה – אין זובה
קרוי זב לטמא אלא"כ הוא אדום: בנדחה –
כמו (איוב יח) ומתבל ינידוהו שהיא מנודה
ממגע כל אדם: תהיה בנדחה – אפילו לא
ראתה אלא ראייה ראשונה:

(כג) ואם על המשכב הוא – (ת"כ) השוכב או
היושב על משכבה או על מושבה אפי' לא
נגע בה אף הוא בדת טומאה האמור במקרא
העליון שטעון כבוס בגדים: על הכלי –
לרבות את המרכב: בנגעו בו יטמא – אינו
מדבר אלא על המרכב שנתרבה מעל הכלי:
בנגעו בו יטמא – ואינו טעון כבוס בגדים
שהמרכב אין מגעו מטמא אדם לטמא
בגדים:

(כד) ותהי נדחה עליו – (ת"כ. נדה לג) יכול
יעלה לרגלה שאם בא עליה בחמישי לנדחה
לא יטמא אלא ג' ימים כמותה ת"ל וטמא

נביא – מלכים ב' פרק ז'

(א) וארבעה אנשים היו מצרעים פתח השער ויאמרו איש אל רעהו מה
אנחנו ישבים פה עד מתנו: (ה) אם אמרנו נבוא העיר והרעב בעיר ומתנו
שם ואם ישבנו פה ומתנו ועתה לכו ונפלה אל מחנה ארם אם יחינו נחיה
ואם ימיתנו ומתנו: (ה) ויקומו בנשף לבוא אל מחנה ארם ויבאו עד קצה
מחנה ארם והנה אין שם איש: (ו) ואדני השמייע את מחנה ארם קול רכב
קול סוס קול חיל גדול ויאמרו איש אל אחיו הנה שבר עלינו מלך ישראל
את מלכי החתים ואת מלכי מצרים לבוא עלינו: (ו) ויקומו וינסו בנשף
ויעזבו את אהליהם ואת סוסייהם ואת חמרייהם המחנה פאשר היא וינסו אל
נפשם: (ה) ויבאו המצרעים האלה עד קצה המחנה ויבאו אל אהל אחד
ויאכלו וישאו משם פסח וזהב ובגדים וילכו ויטמנו וישבו ויבאו אל
אהל אחד וישאו משם וילכו ויטמנו: (ט) ויאמרו איש אל רעהו לא כן אנחנו
עשים היום הזה יום בשרה הוא ואנחנו מחשים וחסינו עד אור הבקר
ומצאנו עוון ועתה לכו ונבא ונגידה בית המלך: (י) ויבאו ויקראו אל שער

חק לישראל – פרשת מצורע יום ו'

העיר ויגידו להם לאמר באנו אל מחנה אדם והנה אין שם איש וקול אדם כי אם הסוס אסור והחמור אסור ואהלים באשר המה: (יא) ויקרא השערים ויגידו בית המלך פנימה: (יב) ויקם המלך לילה ויאמר אל עבדיו אגידה נא לכם את אשר עשו לנו אדם ידעו כי רעים אנחנו ויצאו מן המחנה להחביה בהשדה (בשדה) לאמר כי יצאו מן העיר ונתפשם חיים ואל העיר נבא: (יג) ויען אחד מעבדיו ויאמר ויקחו נא חמשה מן הסוסים הנשארים אשר נשארו בה הנם ככל ההמון (המון) ישראל אשר נשארו בה הנם ככל המון ישראל אשר תמו ונשלחה ונראה: (יד) ויקחו שני רכב סוסים וישלח המלך אחרי מחנה אדם לאמר לכו וראו: (טו) וילכו אחריהם עד הירדן והנה כל הדרך מלאה בגדים וכלים אשר השליכו אדם בהפזם (בהפזם) וישבו המלאכים ויגדו למלך: (טז) ויצא העם ויבזו את מחנה אדם ויהי סאה סלת בשקל וסאתים שערים בשקל כדבר יהוה: (יז) והמלך הפקיד את השליש אשר נשען על ידו על השער וירמסוהו העם בשער וימת באשר דבר איש האלהים אשר דבר ברדת המלך אליו: (יח) ויהי כדבר איש האלהים אל המלך לאמר סאתים שערים בשקל וסאה סלת בשקל יהיה כעת מחר בשער שמרון: (יט) ויען השליש את איש האלהים ויאמר והנה יהוה עשה ארבות בשמים היהיה כדבר הזה ויאמר הנך ראה בעיניך ומשם לא תאכל: (כ) ויהי לו בן וירמסו אתו העם בשער וימת:

משנה – אהלות פרק ב'

(א) אלו מטמאין באהל. המת, וכזית מן המת, וכזית נצל, ומלוא תרוד וקב, השדרה, והגלגלת, אבר מן המת ואבר מן החי שיש עליהן בשד כראוי, רבע עצמות מרב הפנין או מרב המנין, ורב בנינו ורב מנינו של מת, אף על פי שאין בהם רבע, טמאין. כמה הוא רב מנינו, מאה ועשרים וחמשה:

עד שנודע בולחי שאין בו תערובת רקבון של נגד או של עץ או עפר אחר. אבל מת שנקבר בכסותו או בארון של עץ או בעפר, אין לו רקב. וכן מת שנקבר חסר אבר אין לו רקב: השדרה והגולגולת – אע"פ שאין בהם בשר, מטמאים באהל, לפי שזורת אדם ניכרת בהם, לכתיב בעצם אדם, עלם שניכר בו שהוא של אדם: אבר מן המת ואבר מן החי – לכתיב (במדבר יט) בחלב חרב או במת, אבר שהבדילתו החרב מן החי הרי הוא כמת: ורובע עצמות – רובע הקב של עצמות:

רע"ב – (א) אלו מטמאין באהל, המת וכזית מן המת – ואי קשיא, כזית מן המת מטמא, מת עצמו לא כל שכן, הא מלתא מתרא בגמרא בזויר (דף מט) לא נכרכא אלא לנפל: (א) שלא נתקשרו אבריו בגידין שאין בו כזית בשר: נלל – בשר המת שנימוח ונעשה כמין ליחה סרוחה: מלוא תרוד – קפ. ושיעורו מלוא חפניים: רקב – גופו של מת כשכלה ליחותו ונעשה כמין עפר. ואין מלוא תרוד רקב מטמא אלא מן המת שנקבר ערום בארון של שיש ומכסה בכיסוי של שיש,

חק לישראל – פרשת מצורע יום ו'

רוצע. ורוב צנינו, כגון השוקים והירכיס והללעות [והשדרה]. ורוב מנינו, כגון ראשי אלכעות יודים והרגלים וכיוצא בזה, ובלבד שיהיו מאה ועשרים וחמשה אצרים, מטמאים:

(ב) רביעית דם, ורביעית דם תבוסה ממת אחד. רבי עקיבא אומר, משני מתים, דם קטן שיצא כלו, רבי עקיבא אומר, כל שהוא. וחכמים אומרים, רביעית. כזית רמה בין חיה בין מתה, רבי אליעזר מטמא כבשרו. וחכמים מטהרים. אפר שרופים, רבי אליעזר אומר, שיעורו ברבע. וחכמים מטהרין. מלא תרוד ועוד עפר קברות, טמא. רבי שמעון מטהר. מלא תרוד רקב שגבלו במים, אינו חבור לטמאה:

אומרים רביעית – אם אמרת בעלמות שבידוע שכולו לפניך, תאמר דם שאני אומר נשתייר ממנו טפה כל שהוא ולא יאל כולו. והלכה כחכמים: כזית רמה – שגולדה בבשר המת: מטמא כבשרו – דרמה היוצאה מן המת מפילו חיה, כבשר המת היא חשובה, משום דאדם מחיים חקרי רמה, דכתיב (איוצ כה) אף כי לנוש רמה: וחכמים מטהרים – והלכה כחכמים: אפר שרופים – אדם שגשרף ונעשה אפר ולא נחערב בו מאפר עגים, שיעורו כרובע קב אפר, ומטמא: וחכמים מטהרים – והלכה כחכמים: עפר קברות – עפר שמעורב בו דם וליחה של מת. ומלוא תרוד ועוד טמא, לפי שאי אפשר למלוא תרוד ועוד, שלא יהיה בו מלוא תרוד רקב, דאמר לעיל שהוא טמא. והכא נמי מיירי צמת שנקצר ערום בארון של שיש, שאין עפר אחר מעורב בו: ר' שמעון מטהר – ואין הלכה כר' שמעון: אינו חבור לטומאה – ואם האהיל על מקצתו אינו כאילו האהיל על כולו. וכן לענין מגע (יאל):

מרוצ המנין או מרוצ הצנין – רבותי פירשו שהן מועטין מהיות בהן רוב מנין ורוב צנין, דאע"פ שאין בהם לא רוב המנין ואל רוב הצנין מטמאין: ורוב צנינו ורוב מנינו – רוב צנין הגוף, או רוב מנין העלמות אע"פ שאין רוב צנין הגוף, מטמאין, ואע"פ שאין בהם

רע"ב – (3) רביעית דם – שיאל כולו לאחר מיתה: ורביעית דם תבוסה – שיאל מקצת רביעית מחיים ומקצת לאחר מיתה, ולקמן בפרק ג' [משנה ה] מפרש לה: תבוסה – לשון מתבוססת בדמיק (יחזקאל טו) ורביעית דם שיאל כולו לאחר מיתה. לאורייתא, דכתיב צמת צנפס. אבל דם תבוסה אינו אלל מדרבנו, ותני לאורייתא ותני דרבנו: ממת אחד – ולא משני מתים. קסברי רבנו, יש אם למסורת, ועל כל נפשות מת לא יוצא (ויקרא כא), נפשת כתיב חסר: ר' עקיבא אומר כל משני מתים – חיי רביעית ממת זה וחיי רביעית ממת אחר, מטמא באוהל. דסבר, יש אם למקרא, נפשות מה, משמע שתי נפשות ושיעור אחד, מדלל קאמר נפשות מתים. ואין הלכה כר' עקיבא: ר' עקיבא אומר כל שהוא – כשם שטמא בעלמות רוב מנין ורוב צנין אע"פ שאין בו רובע הקב שהוא שיעור המיוחד לעלמות, כך טמא דם הקטן שיאל כולו אע"פ שאין בו רביעית שהוא שיעור המיוחד לדם: וחכמים

(ג) יאלו מטמאין במגע ובמישא, ואינו מטמאין באהל, עפעם בשערה, וארץ העמים, ובית הפרס, אבר מן המת ואבר מן החי שאין עליהן בשר פראוי, השדרה והגלגלת שחטרו. כמה הוא חטרון בשדרה, בית שמיאי אומרים, שתי חליות. ובית הלל אומרים, אפלו חליה אחת. ובגלגלת, בית שמיאי אומרים, במלוא מקדח. ובית הלל אומרים, פדי שינטל מן החי וימות.

חק לישראל – פרשת מצורע יום ו'

בְּאִיזָה מִקְדָּח אָמְרוּ, בְּקֶטֶן שֶׁל רוֹפְאִים, דְּבָרֵי רַבֵּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, בְּגִדוֹל שֶׁל לְשִׁכָּה:

נגע ולא נשא כגון שהיה רוכב על כוס, טמא, דעל אוריה של ארץ העמים נמי גזרו: בית הפרס – שדה שנחשף בה קבר ונשברו עלמות המת ונדושו בעפר אותה שדה. ופרס מלשון פרוסה. הלך פרוס לרעב לחמד (ישעיה נח): כמה חסרון בשדרה – ולא יטמא באוהל, אלא במגע ובמשא: כמלוא מקדח – מלוא רוחב הנקב שנוקבין במרצע: כדי שינטל מן החי וימות – ושיערו חכמים בחסרון כסלע: בקטן של רופאים – במרצע קטן שהרופאים פותחים בו הנגעים: בגדול של לשכה – ושיערו חכמים שהוא נהקב כפונדיון:

(ד) הגולל והדופק מטמאין במגע ובאהל, ואינן מטמאין במשא. רבי אליעזר אומר, מטמאין במשא. רבי יהושע אומר, אם יש תחתיהן עפר קברות, מטמאין במשא. ואם לאו, אינן מטמאין במשא. איזהו הדופק, את שהגולל נשען עליו. אבל דופק דופקיו, טהור:

אשר יגע על פני השדה (סס), לרבות גולל ודופק, וכתיב וכל אשר יגע, משום מגע הוא מטמא ואינו מטמא משום משא: אם יש תחתיהן עפר קברות – מטמא כשמיטן, משום עפר הניסט עמהן למטמא במשא, משום תפוסה של מת. והלכה כרבי יהושע: דופק דופקין – אכל אבן הדופק מניחין לפעמים אבן אחרת להחזיקה ואין הגולל נשען עליה, והיא נקראת דופק דופקין:

(ה) אלו שאם חסרו טהורין, כזית מן המות, וכזית נצל, ומלוא תרוך רקב, ורביעיית דם, ועצם בשעורה, ואבר מן החי שחסר עצמו:

עצם כל שהוא, לא מטמא משום אבר מן החי. אבל אם חסר מבשרו לעולם הוא מטמא עד שיחסר מכדי להעלות ארוכה. ואבר מן המת, כזית בשר הפורץ ממנו נמי טמא:

רע"ב – (ג) עצם כשעורה מטמא במגע ובמשא – דכתיב ובמדבר יט ועל הנוגע וגו', וס' לא נאמר בעצם אדם, ללמד על עצם כשעורה שמטמא במגע אע"פ שאינו ניכר שהוא של אדם. אבל באהל, אדם כי ימות באהל כתיב. ובעצם לענין טומאת אוהל בעינין שיהא ניכר שהוא של אדם, שהרי במקום אחר הוא אומר בעצם אדם: וארץ העמים – כל חוזה לארץ קרי ארץ העמים. והכא מיירי בגוש עפר שבה מחוזה לארץ שהוא מטמא במגע ובמשא ואינו מטמא באוהל. אבל הנכנס לארץ העמים אפילו לא

רע"ב – (ד) הגולל – אבן גדולה ורחבה שסותמים בה פי הקבר מלמעלה. מלשון וגללו את האבן (בראשית כט): והדופק – שתי אבנים גדולות אחת מצד זה ואחת מצד זה שהגולל נשען עליהם: מטמאין במגע ובאוהל – דכתיב (במדבר יט) ועל הנוגע בעצם או בחלל או במת או בקבר, מה מת מטמא במגע ובאוהל, אף קבר מטמא במגע ובאוהל: ואינו מטמאין במשא – דלרשין וכל

רע"ב – (ה) ואלו אם חסרו טהורים – דלית בהן כשיעור: כזית מן המת – שכן הוא תחילת יצירתו של אדם בזכות: ורביעיית דם – הואיל ובתחלת ברייתו של קטן אין בו פחות מרביעיית דם: ואבר מן החי שחסר עצמו – אפילו קולית גדולה שחסר ממנה

(ו) השדרה והגלגלת משני מתים, ורביעיית דם משני מתים, ורבע עצמות משני מתים, ואבר מן המת משני מתים, ואבר מן החי משני אנשים, רבי עקיבא מטמא, וחכמים מטהרין:

חק לישראל – פרשת מצורע יום ו'

וחאי אבר כזה נחלץ מחי אחר, ונרחין כאבר אחר: וחכמים מטהרין – מטומאת אוהל. אצל מטמאין במגע ובמשא משום עצם כשעורה. והלכה כחכמים:

(ו) עֵצִים בְּשֵׁעוֹרָה שֶׁנֶחְלַק לְשָׁנִים, רַבִּי עֲקִיבָא מְטַמְא, וְרַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי מְטַהֵר. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, לֹא אָמְרוּ עֲצָמוֹת בְּשֵׁעוֹרָה, אֶלָּא עֵצִים בְּשֵׁעוֹרָה. רַבֵּעַ עֲצָמוֹת שֶׁנֶדְקְדְּקוּ וְאִין בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד עֵצִים בְּשֵׁעוֹרָה, רַבִּי שְׁמַעוֹן מְטַהֵר, וְחַכְמַיִם מְטַמְאִים. אָבָר מִן הַחֵי שֶׁנֶחְלַק לְשָׁנִים טְהוֹר. רַבִּי יוֹסִי מְטַמְא. וּמוֹדָה שְׂאֵם נִטְלָה חֲצָאִים שֶׁהוּא טְהוֹר:

מִן הַחֵי שֶׁנֶחְלַק לְשָׁנִים טְהוֹר – וְאִפְלוּ חוֹז וְחִיבְרוּ, דְּאִין חִיבְרוּי אִדָּם חִיבּוּר: נִיטֵל חֲלָאִים – שְׁנִיטֵל מִן הַחֵי לְחֲלָאִים וְלֹא נִיטֵל מִמֶּנּוּ אִבְר שְׁלֵם כְּאֶחָד, דְּלֹא הוּא צִיָּה שִׁיעוֹרָא מַעוּלָם. וְאִין הִלְכָה כְּר' יוֹסִי:

רע"ב – (ו) השדרה והגולגולת משני מחים – חאי חוליות השדרה ממת זה וחאי חוליות השדרה ממת אחר. וכן הגולגולת: ואבר מן החי משני אנשים – חאי אבר נחלץ מחי זה

רע"ב – (ז) שנדקדקו – שנסחקו. לשון ושחקה ממנה הדק (שמות ט): רבי שמעון מטהר – מכל טומאה. ואינס מטמאין לא במגע ולא במשא ולא באוהל: וחכמים מטמאין – בשלשתן, דהא איכא רובע: אבר

גמרא – נדה דף כ' ע"א

איבעיא להו אין עוברין אותן ביד אלא בכלי דלא לרמיה בידיה ולעכרינהו אבל במנא כי עבר ליה בידיה שפיר דמי או דלמא דלא לעכרינהו בידיה אלא במנא תא שמע כשהוא בודקן אין בודקן אלא בכוס ועדיין תבעי לך בדיקה בכוס עכירה במאי תיקו כי אתו לקמיה דרבה בר אבוא אמר להו במקומה שנינו רבי:

רש"י על הגמרא

אחר: אלא בכוס של זכוכית – אלמא לא לירמי עפר במים בכפו ויזדוק: אמר להו במקומה שנינו – שאין האדמה דומה לדם אלא במקומה אצל הביאה במקום אחר נשתנה מראיתה:

לא לרמיה בידיה – לא יתן העפר אל תוך ידו ויעכור המים בעפר שזידו רע"פ שחוזר ונותנו בכלי לאחר עכירה: אצל – אם העפר בכלי כי עבר להו בידיה באצבע שפיר דמי: או דלמא לא לעכרינהו בידיה – כשהמים בספל לא יעכרו באצבעו אלא בצד או בכלי

זוהר – יתרו דף צב' ע"ב

זכור רָזָא דְדְכוּרָא אִיהוּ, רָזָא דְדְכוּרָא דְנָקִיט כָּל שְׁיִיפֵי דְעֵלְמָא עֵלְאַה. אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, לְאַסְגָּאָה מֵעֲלֵי שַׁבְּתָא, דְּאִיהוּ לִילָהּ, וְדָא אִיהוּ אֶת. לְקַדְשׁוּ, דְּאַצְטְרִיד קְדוּשָׁה מִגּוֹ עֲמָא קְדִישָׁא, וְלֹא תַעֲטְרָא בְּהוּ פְדָקָא חֲזִי:

חק לישראל – פרשת מצורע יום ו'

זכור, אַתָּר דְּלִית לִיה שְׂכַחָה, וְלֹא קִיַּמָּא בֵּיה שְׂכַחָה דְּהָא לִית שְׂכַחָה בְּאַתָּר דְּבְרִית עֲלָאָה, וְכָל שְׁבוֹן לְעִילָא. וְלִתְתָא, אִית שְׂכַחָה, אַתָּר דְּאַצְטְרִיךְ לְאַדְפְּרָא, וְעַל דָּא פְּתִיב, (תהלים קט) יִזְכֹּר עֵוֹן אֲבוֹתָיו וְגוֹ'. וְאִית תַּמָּן מְמַנָּן, דְּאַדְפְּרוּ זְכוּיִן דְּבַר נֶשׁ, וְחוּבוּי:

וְלִית שְׂכַחָה קָמִי פְּרִסְיָא קְדִישָׁא, מַה דְּאִיהוּ קָמִיה. וּמֵאֵן אִיהוּ קָמִיה. זְכוּר. וְכָל שְׁבוֹן לְעִילָא. בְּגִין דְּכָלֵּא רָזָא דְּדְכוּרָא אִיהוּ, וְתַמָּן אַתְגְּלִיף רָזָא דְּשָׂמָא קְדִישָׁא יִדְיוּ. וְלִתְתָא, אַצְטְרִיךְ לְאַתְקַדְשָׁא, וּבְמַה אַתְקַדְשֵׁ. בְּזְכוּר, דְּהָא מְנִיָּה נְטִיל כָּל קְדוּשָׁן וְכָל בְּרַבָּאן. וְדָא, כַּד מִתְעַטְרִי מְעַלִּי שְׂבִתָּא, עַל עֲמָא קְדִישָׁא פְּדָקָא יְאוּת, בְּצִלוֹתֵין וּבְבָעוּתֵין, וּבְסִדּוּרָא דְּחֻדָּה:

וְאִי תִימָא, זְכוּר, לָא אַצְטְרִיךְ לְאַתְקַדְשָׁא, דְּהָא מְנִיָּה נְפָקִין כָּל קְדוּשִׁין דְּעֲלָמָא. לָאוּ הֲכִי. דְּהָא דָּא אַצְטְרִיךְ לְאַתְקַדְשָׁא בִימְמָא, וְדָא אַצְטְרִיךְ לְאַתְקַדְשָׁא בְּלִילְיָא, וְכָל קְדוּשִׁין נְטִלִין לֹון יִשְׂרָאֵל לְבִתְרָא, וְאַתְקַדְשֵׁן בְּקְדוּשִׁי דְּקְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא:

הלכה – הרמב"ם הלכות שבת פ"ז

(ו) אחד העושה אב מאבות מלאכות או תולדה מן התולדות במזיד חייב כרת ואם באו עדים נסקל בשוגג חייב חטאת קבועה אם כן מה הפרש יש בין האבות והתולדות אין ביניהן הפרש אלא לענין הקרבן בלבד שהעושה בשוגג אם עשה אבות הרבה בהעלם אחד חייב חטאת על כל אב ואב ואם עשה אב ותולדותיו בהעלם אחד אינו חייב אלא חטאת אחת:

(ח) כיצד הרי שחרש זורע וקצר בשבת בהעלם אחד חייב שלש חטאות ואפילו עשה הארבעים חסר אחת בשגגה כגון ששכח שאלו המלאכות אסורות לעשות בשבת חייב על כל מלאכה ומלאכה חטאת אחת אבל אם טחן וחתך הירק ושיף לשון של מתכת בהעלם אחד אינו חייב אלא חטאת אחת שהרי לא עשה אלא אב אחד ותולדותיו וכן כל כיוצא בזה:

(ט) העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת בהעלם אחד אינו חייב אלא חטאת אחת כיצד הרי שזרע ונטע והבריך והרכיב וזמר בהעלם אחד אינו חייב אלא חטאת אחת שכולן אב אחד הן וכן כל כיוצא בזה:

לע"נ

זאב חיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה בת שמחה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.